

Култура и комуникация. С., 1992, с. 75.

67. Вж. **Р. Барт**. Цит. съч., с. 23.

68. В „Песен на песента ми“ поради особеното сплитане на лирическо и металирическо става трудно и дори невъзможно да предпочетем едно от двете понятия – **лирически Аз** и **автор**. Те действат неразчленимо в Яворовия текст, поради което амбивалентната употреба на всяко от тях е неизбежна.

69. Най-ангажирано с проблема за Яворовото символизиране се занимава **Н. Райнов** (вж. **Н. Райнов**. Вечното в нашата литература. Т. VII, С., 1941, с. 41). Пристрастието му на изследовател към непостигнатите символи у Яворов може да се обясни със собствената му изкушеност от практиката на символизма. Оттук и максимализмът към Яворовата поезика, както и ревнивото охраняване на „чистия“ символ от посегателствата на алегоричното образостроене – от тази позиция **Н. Райнов** значително успява да дискредитира символизма на Яворов.

70. Вж. **П. П. Славейков**. „Жив е той, жив е...“ (сп. „Мисъл“, 1906, кн. 5). Заедно с цикъла „Среднощни видения“ „Песен“-та е публикувана в предходната книжка на списанието.

71. Пред **М. Арнаудов** поетът признава: „аз не написах друго освен тия пет хайдушки песни, които обаче нямаха нищо общо с революционната действителност и загатваха само поезията на хайдушкия живот, или на хайдушките преживявания по-скоро.“ Вж. **М. Арнаудов**. Цит. съч., с. 109.

72. Ботевият лирически сюжет „раздяла с либето пред зорящия патриотичен дъг“ не е чужд на Яворовата поезия и преди 1906 г. Вж. драматическата сцена „При раздяла“ (сп. „Мисъл“, XI, 1901, кн. 4).

73. „Сигурно и Вие ще пожалите за хубавата хартия и добрия шрифт, при нескопосните винетки и шареният им стил“, споделя огорчено авторът на „Безсъници“ в писмо до **Ив. Шишманов** от 12. X. 1907 г. Цит. по **П. К. Яворов**. Събрани съчинения. Т. V, С., 1979, с. 14.

74. „Аз завиждам на магесника-автор, който твори светлина сред нощта и се опива от нея“ – из пощенска карта до **Пенчо Славейков** от 1. XII. 1906. Вж. **П. К. Яворов**. Цит. съч., с. 109.